

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN
te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT
binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per
drukregel.

TONGEREN, DEN 6 SEPTEMBER.

Militaire kwestie.

Iedereen weet dat de liberhaters de krijgslasten merklijk hebben verzwaaard, gedurende de laatste tijden, dat zij 't bewind in handen hadden. Want het zijn zij immers die 't jaarlijks te leveren kontingent op 12,000 manschappen hebben gebracht en die heden nog een reserve leger van 30,000 burgerwachten, buiten het bestendige leger, zouden willen inrichten, iets waartegen de katholieken zich met krachtadigheid verzet hebben, omdat zij zulke schroomelijke lasten, zulke overgrootte plagerij op den hals der burgerij niet wilden leggen.

Het huidige katholieke ministerie heeft slechts aan de liberale miliciewet van 1870 eenige veranderingen, met een woord verzachtingen toegebracht die, door elken welken burger, zullen goedgekeurd en bijgetreden worden. En inderdaad de nieuwe gestemde wet stelt wel vast dat de 1000 manschappen der reserve zijn afgeschaft en bij 't werkend aandeel worden gerekend, maar dit wordt vergoed door eene vermindering van diensttijd waar het algemeen der milicianen voordeel zal uit trekken. De wet van 1870 stelde voor 't voetvolk eenen diensttijd van 26 maanden en 3 terugroepingen van eene maand vast, dus te samen 29 maanden, waarvan af te rekenen 2 verloftijden van eene maand, bleef 27 maanden diensttijd.

Nu de wet van 1873 vraagt 28 maanden diensttijd en EENE terugroeping, dus 29 maanden gelijk eertijds; doch in plaats van eene maand voor verloftijd te bekomen, verkrijgt men heden 2 maal 6 weken, dus: 3 maanden van 29, blijft 26 maanden diensttijd of EENE MAAND MINDER dan volgens de liberale wet van 1870.

Zietdaar nu de verzwaaring der krijgslasten waar 't *liberalismus* zoo hard tegen schreeuwt en tiert, en die, volgens ons, eene ware verzachting, eene groote verbetering is; want men zal met ons moeten bekennen dat die herhaalde terugroepingen hoogst schadelijk aan landbouw, koophandel en nijverheid en bezonderlijk aan de families en lotelingen waren. Dat de liberhaters en hunne tolken maar de nieuwe miliciewet bekibbelen en overal uitbazuinzen dat de katholieken de krijgslasten hebben verzwaaard, niemand wie gezond oordeel heeft zal er geloof aan hechten want men weet dat het, eene valsheid is, en dat inderdaad de diensttijd EENE MAAND korter is gemaakt.

Voor wat het remplacement aangaat, dit

heeft het katholieke ministerie behouden niet-tegenstaande dat de militaristen, die bijna allen tot de liberale partij behooren, op zijne afschaffing met kracht aandrongen. Het gouvernement heeft alleenlijk in de kwestie van 't remplacement voorzorgen genomen om zich door de agenten in militaire remplacements niet langer te laten foppen en een einde te stellen aan de bedriegerijen waar de burgerij, in die zake, het voorwerp van was.

Zulks is, landgenoten, de waarheid nopens de militaire kwestie. Slechts een grief blijft er bestaan, te weten dat de katholieken vroeger de krijgslasten wilden verminderen en dat zij nu de wet van 1870, gelijk zij bestaat, behouden hebben. Doch reeds voor de kiezingen van oogst 1870 hebben zij de verandering aan hun programma toegebracht rechtzinnig te kennen gegeven: zij hebben aan 't land aangekondigd dat, ingezien de lessen der onderzanding ons door den bloedigen fransch-duitschen oorlog gegeven, het gouvernement verplicht was eenige veranderingen aan onze militaire inrichting toe te brengen. Het katholieke ministerie heeft dus zijn programma niet verloochend; het heeft zich slechts naar de omstandigheden moeten schikken. Al wie 't vaderland lief heeft zal er hem dankbaar over blijven. (Denderbode.)

De kwestie der granen.

Onder dezen titel bevat de *Semaine financière* een opstel, dat de maatregelen behandelt, welke genomen zijn of nog genomen moeten worden met het oog op den slechten granen oogst van 1873:

« De openbare meening houdt zich op dit oogenblik, meer bezig met den oogst dan met de politiek.

» Wat voor veertien dagen slechts eene vrees was, is sedert helaas eene waarheid geworden. Het schijnt zeker, dat er een tamelijk belangrijk tekort in het graan zal wezen, en dat men het jaar 1873 onder de slechte jaren zal dienen te rekenen. Maar met het oog op de voeding, levert het tekort geen gevaar op.

Het schijnt aan den eenen kant waar te wezen, dat geheel Europa, met uitzondering alleen van Spanje en een der Fransche provinciën, een slechten oogst hebben zal, en dat wij op Hongarije en Rusland niet in die mate zullen rekenen, als wij dat meer deden in de slechte jaren.

» Maar aan den anderen kant schijnt het niet minder waar, dat Amerika over een aanzienlijk te veel te beschikken hebben zal, voldoende voor alle behoeften der oude wereld.

» Wij weten, dat de handel zijn voorzorgsmaatregelen reeds genomen heeft, dat belangrijke contracten gesloten werden, wier uitvoering niet lang meer op zich zal laten wachten. Sedert langen tijd reeds, worden de kaden, de dokken van Havre overstelpt met versche ladingen.

» Ook de regering heeft maatregelen genomen voor de onmiddellijke afschaffing der fiscale belemmeringen, welke den invoer van granen zouden kunnen vertragen. Indien het nu waar is, dat de entrepots van Antwerpen en Genua opgevuld zijn met groote voorraden, zullen wij eerlang overvloed zien heerschen, in plaats van de schaarschte, van welke zonder twijfel ook de speculatie de schuld is.

» Het zal niet overbodig zijn hier eenige precedentes aan te halen.

» In 1861, toen het vrije handelsstelsel was begonnen te werken, toen men nog niet wist hoe dit werken zou, had een levendige vrees, niet minder gerechtvaardigd dan thans met hulp van de speculatie, de graanprijzen tot een onzinnige hoogte opgedreven.

» Men zal echter niet vergeten hebben, met welk gemak de invoerhandel, geprikkeld door het lokaas eener hooge premie op onze markten meer aanvoerde dan noodig was, en met welke snelheid een buitengewone goedkoopte volgde op een buitensporige duurte. Men had 9 a 10 miljoen hectoliters noodig en men voerde er 17 miljoen in.

» Men spreekt thans over een tekort van 18 tot 20 miljoen hectoliters.

» Dit is veel. Wij hopen, dat het cijfer te hoog geraamd moge wezen. Maar indien het al juist ware, dan behoefte daaruit nog geenszins te volgen, dat wij ook 18 a 20 miljoen hectoliters moeten invoeren.

» Ieder weet, dat het jaar 1872 een buitengewoon voordelig graanjaar is geweest Onze handelstatistiek toonen aan, dat de uitvoeren van graan in de tweede helft van 1872 en in de eerste helft van 1873 zeer gering zijn geweest.

Zeker zijn er dus voorraden in de groote hoeven, de docks en de pakhuizen in den vorm van schoven, korrels of meel.

» De noodige inlichtingen om deze voorraden te begrooten ontbreken. maar wanneer men de productie met den uitvoer vergelijkt dan komt men tot de uitkomst, dat er een aanmerkelijk overschot wezen moet, wellicht voldoende om te voorzien in de 12 miljoenen hectoliters, welke jaarlijks noodig zijn voor het zaaien. »

Bank briefjes.

Het gerucht loopt, dat de Nationale Bank haren agenten in de provincie heeft voorge-

schreven, geene biljetten meer te aanvaarden aan welke er een stukje ontbreekt, of welke de minste scheur hebben. Dergelijke biljetten, zegt men, zouden niet meer ontvangen worden dan in de Centrale Kasse, te Brussel.

Er blijkt uit onze inlichtingen, dat de Nationale Bank, slachtoffer geweest zijnde van bedrieglijke werkingen, zijnen agenten heeft aanbevolen geene gescheurde, gesneden of erplakte briefjes uit te wisselen dan na een zeer ernstig onderzoek.

Naar 't schijnt zouden eenige bedriegers aan de Bank valsche biljetten aanbieden, of trachten in omloop te brengen, aan welke valsche biljetten zorgvuldig fragmenten van echte gevoeg zijn. Met een geldig briefje maken zij er aldus drie of vier, die geene waarde hebben.

Vandaar de inlichtingen, door de Bank gegeven aan hare agenten. De Bank is niet voornemens de gescheurde briefjes te weigeren, wanneer zij echt zijn, maar zij houdt er aan, dat zij slechts betaald worden na een aandachtig onderzoek en enkel dan wanneer zij de kenteekenen van het bankbriefje dragen.

Petrol en wjwater.

Een karakteristiek woord van Mac-Mahon: Toen deze dagen iemand den President der Republiek deed aanmerken, dat de bedevaarten in Frankrijk talrijker en talrijker worden, en dat daaruit heel gemakkelijk onlusten konden ontstaan, gaf de Maarschalk ten antwoord: « Mijnheer, gij moet weten, dat » een liter petrol meer te vreezen is dan » vaten vol wjwater! »

De scholen der broerkens.

Te Parijs zijn dit jaar de wereldlijke scholen opnieuw door de broedersscholen fel geklopt geworden; in den grooten wedstrijd, voor het bekomen van beurzen om hooger studien te doen, hebben de leerlingen der Broeders er 109 bekomen, en de wereldlijke gestichten slechts 56. De Broeders tellen te Parijs maar 54 scholen met 18,037 leerlingen, en de wereldlijken hebben er 74 met 21,439 kinderen. In den wedstrijd voor de teekenkunst werden 4 prijzen verleend, en allen aan leerlingen der Broeders.

STADS- EN PROVINCIE NIEUWS.

M. Jean Opdebeek van Herderen, heeft het examen van gegradeerde in lotteren afgelegd. De jury heeft hem al zyne voldoening uitgedrukt over de wyze waarop hy al de vragen beantwoord heeft.

gewonde hare tegenwoordigheid niet meer zou behoeven.

Een korten tijd later traden beide vrouwen de woning van Leopold binnen. Dokter Heller die gekomen was om haar af te halen, ging haar voor in de kamer om den stervende te melden dat het met koortsachtig ongeduld verwachte oogenblik daar was en hij Elisabeth zien zou; daarop voorde hij haar het vertrek binnen waar het licht door dichte gordijnen onderschept was.

Een zwakke kreet, waarin echter eene onbeschrijflijke vreugde lag opgesloten, leidde hare blikken naar de legerstede waarop de ongelukkige jongeling lag uitgestrekt. Niet in staat een enkel woord te uiten, zonk zij op hare knien en drukte haar hoofd tegen het hoofdkussen. Weldra voelde zij hoe haar hoofd zacht door zijne hand werd aangeraakt alsof hij het oprichten wilde, en toen hoorde zij de fluisterend uitgesproken woorden: — Laat mij uwe lieve oogen zien, Elisabeth waarin voor mij zoo oneindig veel geluk besloten lag!

Zij wilde hem aanzien, zij poogde te glimlachen, doch een dichte tranenvloed verborg haar telkens zijne trekken.

— Neen niet! smeekte hij, gij weet niet hoe zalig ik mij op dit oogenblik gevoel! God zegene u daarvoor, dierbare Elisabeth!

— Hebt gij zwaar te lijden, Leopold? vroeg zij, en zij poogde vastheid te leggen in hare stem.

— Nauwelijks voel ik eenige smart antwoordde hij, en ook die zal spoedig weg gaan, en dan... dan zal alles goed zijn! Kom, zet u zoo neder dat ik u steeds zien kan en laat mij uwe hand; zij doet mij zoo ontzettend goed, Elisabeth!

Wordt vervolgd.

DE NIEUWE DOKTOR.

Een verhaal naar het Hoogduitsch.

(12^e Vervolg.)

Hier hield hij stil en hij scheen te aarzelen of hij zou voortgaan of niet. De tegenwoordigheid van Weldau scheen hem te binden en hij was nu in 't onzekere of eene meer intiemeren verhouding tusschen Elisabeth en Görliß, al of niet werkelijk bestond, nu bij de tegenpartij van den jongen man zoo onverwacht hier ontmoette.

Weldau was tot oog toe sprakeloos blijven staan, maar nu trad hij op den doktor los, greep krampachtig zijne hand en zegde bijna op smeekenden toon:

Spreek doktor, kan uwe kunst hier niets meer uitrichten? Is er geene redding meer mogelijk? Met eene ernstige en treurige uitdrukking op zijn gelaat schudde de doktor het hoofd en zegde zacht, maar op beslissenden toon:

— Alles is te vergeefs: hij is niet meer te redden!

Eenige oogenblikken had Elisabeth met zich zelve in tweestrijd doorgebracht, nu wendde ook zij zich tot den doktor, en zegde:

— Breng mij tot den gewetste, ik zal zijne laatste oogenblikken met hem deelen.

De doktor zag haar verbaasd aan en aarzelde haar te antwoorden. Zij begreep die aarzeling niet.

— Ik moet, ik wil hem zien! ging zij op eenen hartstochtelijken toon voort; gun den stervende toch den laatsten troost, dien slechts ik hem brengen kan! Het vermoeden dat er

heerschen zou is juist: ik behoer hem toe!

Hare stem, die aanvankelijk luid weerklonk had, daalde bij die laatste woorden aanmerkelijk, en was bijna onhoorbaar geworden, maar toch trof zij Robert als een tweesnijdend zwaard en met den uitroep » Elisabeth! » welk woord bij op een toon van onbeschrijflijke wanhoop uitte, stortte hij op eenen stoel neder.

Elisabeth liet een blik van innig medelijden op hem rusten; toen wendde zij zich nogmaals tot den doktor met verzoek Görliß op hare komst voor te bereiden, en spoedig terug te keeren om haar tot hem te geleiden. Hij maakte eene eerbiedige buiging voor haar, kuste haar de hand en verliet haastig het vertrek.

Nu was zij alleen met Robert. Zij trad op hem toe, legde zacht hare hand op zijn gebogen hoofd en noemde met diepen weewood zijnen naam. Hij zag op, aanschouwde haar marmerbleek gelaat, en fluisterde nauw hoorbaar:

— Waarom behandelt gij mij dus, Elisabeth?

— Tot verzoening voor u en voor mij, Robert, zegde zij zacht, ik behoer reeds den dood toe, want het leven is dood voor mij. Moge God ons beide genadig zijn!

— Geef mij slechts dat een woord mede op mijn somberen levensweg, Elisabeth, dat gij het mij vergeeft, dat ik uw geluk vernietigd heb.

— Zoo zeker ik hoop dat God mij genadig zal zijn in mijne laatste oogenblikken, zegde zij plechtig, zoo zeker weet mijn hart niets van bitterheid tegen u; Robert. Maar laat ons nu scheiden! Gij moet u haasten van hier te komen eer het gevaar u bereikt waarmede gij bedreigd wordt, en ik...

Zij eindigde niet.

— Neen, Elisabeth, ik zal niet vluchten; ik